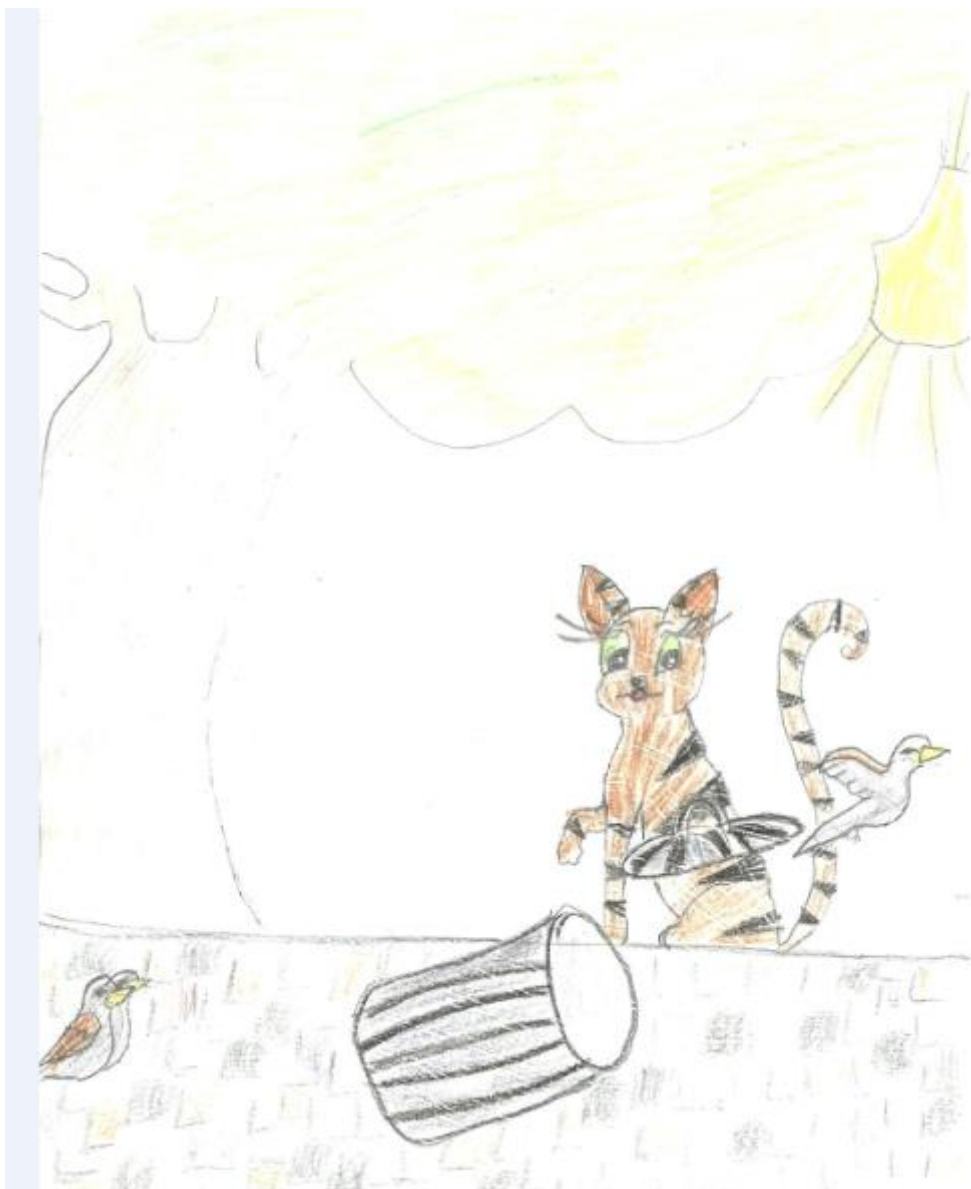

Iz života jedne mačke

IZ ŽIVOTA JEDNE MAČKE

Pozdrav ljudi. Ja sam Hitrica, iako mi ime koje su mi odabrali uopće ne odgovara karakteru. Mislim, što bi to značilo, da neprestano moram hitro skakati? Ne znam kojem je biseru to ime palo na pamet. Možda mi je odgovaralo u nekoj dobi, ali sada, molim lijepo. Mogu reći da sam bila hitra i brza dok sam bila dijete. Pa kako i ne bih, bilo je to pitanje opstanka.

Živjela sam u dvorištu s dvoje braće i majkom, te dva luda i zaigrana psa. Neprestano su lajali, ta glasna bića, gnjavili me, nisu mi dali da pristupim njihovoj zdjelici hrane.

Kad je suživot u dvorištu postao zaista iscrpljujući, majka nas je preselila na susjedovu terasu. Tamo je bilo mirno, a i bilo je zanimljivih igračaka. Vlasnici su bili dobri prema nama, uživali bi satima gledajući nas kako se igramo. Uskoro je dvoje moje braće udomljeno, a ja sam ostala sama.

Ali imala sam dom. I bilo je dobro. Redoviti obroci, ljubav i toplina, lagana šetnja po želji ili spavanje po cijeli dan.

No jučer se dogodilo nešto neočekivano. U kuću je stigao pas.

Bio je debeo, neugodnog mirisa i čupav, crne dlake i okrutnog stava. Pri samom ulasku u kuću skočio je na mene sa svojim debelim trbuščićem. Tada sam shvatila da ću ostatak svog života morati provesti baš u njegovom društvu. Svju ljubav koju su mi poklanjali vlasnici sada je dobio ovaj mali kradljivac. Ponašao se poput pravog gnjavatora: jeo je iz iste zdjelice kao ja, igrao se sa istim igračkama, ležao u mom naslonjaču i radio sve isto što i ja.

Shvatila sam da za oboje u ovoj kući nema prostora.

Uzela sam svoju najdražu igračku i zdjelicu i krenula na put. Baš tih noći temperature su bile vrlo niske, a kiša je padala cijelu noć. Sklonila sam se u najbliži haustor dok me nije potjerao vlasnik i njegov pas. Svi su isti, pravi gnjavatori za nas mačke!

Potrčala sam u staru trošnu kuću gdje je gorilo svjetlo, kroz prozor sam vidjela čovjeka koji je do kasno pisao. Ušla sam kroz prozor i ponadala se da sam pronašla svoj novi dom, ali vlasnik nije volio životinje pa me otjerao metlom na cestu.

Jedva sam izbjegla jureći automobil i spasila živu glavu. Sva prestrašena vidjela sam veliku kuću i poželjela da to postane moj dom. Ušavši u veliko dvorište, tamo je također, na moju nesreću, živio pas.

Umorna i shrvana tugom, ali i žedna i gladna, slučajno sam ugledala plakat sa svojom slikom. Na njemu je pisalo velikim slovima: TRAŽI SE HITRICA! U tom trenutku poželjela sam se vratiti kući.

Popela sam se na najviše drvo i ugledala svoj stari dom. Ugledala sam svoje vlasnike koji su se igrali sa psom. No, ipak sam primijetila u njihovim očima tugu i žalost jer im nedostaje njihova Hitrica.

Dok sam tako na drvetu gledala prema domu, razmišljala sam o svojoj obitelji i kako mi nedostaje. Pa čak i onaj dosadni, čupavi pas. Odlučila sam se vratiti kući, ali nisam znala kako. Spremila sam sve svoje stvari u zavežljajčić i krenula na put. Pokušavala sam se prisjetiti puta, ali sve je izgledalo isto. Lutala sam tako, lutala, skoro je pala i noć. Hodala sam tako cestom, već sam izgubila svaku nadu. Baš si blesava Hitrice, tako ti i treba kada odlučiš napustiti siguran dom i ljude koji te vole – govorila sam sama sebi. Odjednom, u daljini na cesti ugledala sam jedno poznato stvorenje. Što sam se više približavala i njušila, to mi je bilo poznatije. Kada sam došla do tog stvorenja shvatila sam da je to onaj debeli, smrdljivi pas zbog kojeg sam i pobjegla od kuće. Ali sada nije izgledao tako debelo i smrdljivo. Izgledao je prekrasno i pahuljasto! I rekao je da me krenuo pronaći! Ne znam tko se kome više razveselio. Nikada nisam mislila da ću mu se tako radovati. Ipak moram priznati da ima bolji njuh od mene. I zbog njega ćemo sigurno lakše pronaći put do kuće. Svakim korakom bio mi je sve draži i draži. Napokon, došli smo kući i svi su se jako razveselili kada su me vidjeli. Nikada neću zaboraviti to veselje. I nikada više neću ni pomisliti na bijeg od kuće i obitelji. Ipak je kod kuće najljepše!

